

אייר התשפ"ו

אחרי מות - קדושים

רבינו תם	צאת השבת	הדלקת נרות	מ-*
20:41	19:50	18:59	ת"מ
20:38	19:49	18:57	ת"א
20:41	19:51	18:59	חיפה
20:39	19:49	18:58	באר שבע

*לנוהגים 40 דקות: 18:39

הזמנים עפ"י לוח 'אור החיים'

דיבורים מתוך שיעוריו הטובועיים של הרב"ג עופר ארז שליט"א

התכלית זה אך ורק להתקרב להקב"ה - זה לא המצאה

כשהבעל תפילה שמע על המדינה הנ"ל כי הנפילה הכי גדולה בעולם זה שאדם נופל אין נפילה יותר גדולה. עכשיו נתבונן מי היה הבעל שדרכו של הבעל תפילה היתה רק לעסוק בשירות ותושבחות ותפילות להשם יתברך והוא היה יושב מחוץ ליישוב - יש מושג שמוזכר בחסידות בכלל ובפרט בברסלב שנקרא 'צדיק האמת', זה לא המצאה של החסידות, צריך לדעת שזה דבר שהיה

בט"ה נעסוק בסיפור 'מעשה מבעל תפילה' מסיפורי מעשיות של רבינו וכמו שהזכרנו בעבר הסיפורי מעשיות של רבינו זה משלים ורמזים לעניינים רוחניים ועמוקים מאוד, כל הבריאה כולה מראשיתה ועד אחריתה נמצאים בסיפור הזה. בתחילת הסיפור רבינו מספר על הבעל תפילה שהיה עוסק בשירות ותושבחות והיה יושב מחוץ ליישוב והוא היה נכנס ליישוב ומדבר עם בני-אדם ומנסה לעורר אותם לראות מה התכלית של כל העולם ושל כל החיים, הוא היה מנסה לעורר בתוכם את התכלית

העיקרית שזה אך ורק להתקרב להקב"ה. כל העולם הזה הסתרה מאוד גדולה, אנחנו חיים בתוך העולם הזה שכל הזמן מפתה ומושך אותנו ומבלבל אותנו וכל הניסיון הוא בשביל המלחמה שמתחוללת בתוכנו היא: לאיזה צד אנחנו הולכים?

יש כל מיני דרכים להתקרב

מטבענו אנחנו מאוד נמשכים אחרי ענייני העולם - כל העניין של הבעל תפילה זה לעורר באנשים שהוא מדבר איתם את התכלית האמתית שזה להתקרב להקב"ה בעיקר ע"י שירות ותושבחות, ואם אדם היה מסכים למה שהוא שומע ממנו הוא היה מתחבר איתו והבעל תפילה היה לוקח אותו למקום שהיה לו מחוץ ליישוב. לבעל תפילה היה מקום מחוץ ליישוב והיה שם נהר ועצים ופירות (לא היה חסר שם שום-דבר) ולכל אחד ואחד הוא היה נותן לפי בחינתו. אם הוא היה רואה שמישהו צריך הרבה כסף הוא היה נותן לו הרבה כסף וכן הלאה, ורבינו אומר שהבעל תפילה לא היה מקפיד על שום דבר, העיקר זה שהם היו עוסקים בשירות ותושבחות ובכל מיני דרכים איך להתקרב להקב"ה ולחזור בתשובה שלימה, רבינו אומר בלשון הזאת: 'ואצל אלו האנשים, שקרבים להשם יתברך, היה תענית או סיגוף גדול, יקר יותר מכל התענוגים שבעולם, כי היה להם תענוג מן הסיגוף גדול או מתענית יותר מכל התענוגים שבעולם'. אח"כ רבינו ממשיך ומספר שהיתה שמועה על מדינה שנפלה לאיזה שיגעון והשיגעון שלה שהיא נפלה לתאוות ממון..

מי שהוא יותר עשיר הוא יותר חשוב

כל המציאות של המדינה הזאת הכל היה לפי התאוות ממון. רבינו אומר שגם ההגדרה של הבני-אדם זה היה לפי הממון, אם אדם היה עני אז הוא היה בגדר חיה באותה מדינה ואם הוא היה עם עושר ממוצע אז הוא היה מתחיל להתקרב למדרגת אדם, אם הוא היה עשיר הוא כבר לא היה בגדר אדם אלא הוא היה מלאך ואם הוא היה עשיר גדול ומופלג מאוד אז הוא כבר היה עולה למדרגת אלילים והיו עובדים אותו - כל העניין של המדינה הזאת היה אך ורק העניין של תאוות ממון, לא היה להם מציאות אחרת, וככל שהם היו יותר עשירים כך הם היו יותר חשובים במדינה..

יש מושג שמוזכר בחסידות בכלל ובפרט בברסלב שנקרא 'צדיק האמת'. זה לא המצאה של החסידות, צריך לדעת שזה דבר שהיה קיים מבריאת העולם, זה נשמה שהקבי"ה שלח אותה לעולם הזה וכל תכליתה זה לעזור לכל יהודי לחזור להקב"ה. מאוד קשה לנו לחזור להקב"ה לבד מכיוון שהיצר הרע מאוד מבלבל אותנו בפרט אם יש לאדם קצת תאוות ומידות לא טובות והוא כבר עבר עבירות

להרדים אותנו בכוחו הגדול

רבינו אומר שלאדם מאוד קשה לעזור את ההרגלים שלו ולחזור באמת להקב"ה, אנחנו צריכים עזרה כי היצר הרע מאוד מתגבר בפרט בדור הזה ואין לנו את הכוח להתעורר מהמקום שבו אנחנו נמצאים כדי להתקרב להקב"ה. רבינו אומר שהצדיק שעוסק בתיקון נשמות ישראל נקרא הבעל תפילה, נשאלת השאלה מדוע רבינו קורא לו דווקא הבעל תפילה, הרי בוודאי שהוא גם חכם גדול מאוד בתורה והוא בעל רוח הקודש והשגות אבל בכל אופן רבינו קורא לו הבעל תפילה - רבינו מרמז פה על דבר מאוד גדול שבדורות שלנו עיקר התיקון של הצדיק ועיקר התיקון שהצדיק מכניס בנו ומאיר בתוכנו זה את הכוח של התפילה. רבינו אומר שהבעל תפילה רוצה להאיר בנו את הכוח, את האור ואת הדרך של התפילה, כי אחת הבחינות של היצר הרע זה להרדים אותנו בכוח הגדול שיש לו - אנחנו צריכים לדעת שאי אפשר לתאר את הכוח שיש לדיבורים הפשוטים שיהודי מדבר עם הקב"ה, זה הופך את כל העולמות, אבל מכיוון שהתפילה נקראת העולם הנסתר (בלשון הזוהר הקדוש 'עלמא דאתכסאי'), הכוונה שאנחנו לא רואים שום דבר, אדם עומד ומתפלל ולכל היותר הוא מקבל קצת אור אבל לא יותר מזה..

עיקר הגאולה תלוייה בתפילות האלו

באמת אנחנו לא רואים כמה שאנחנו הופכים את כל העולמות בכל תפילה, בפרט בדור שלנו. הרבה פעמים אנחנו באים לתפילה ואנחנו לא יודעים מה אנחנו מוציאים בפה, הרבה פעמים אדם נמצא בתפילה 18 והוא לא יודע אם הוא נמצא בתפילה או בבנק, אבל ר' נתן אומר בהלכות תפילת מנחה הלכה ז' שאף על פי כן העובדה שאנחנו מתחזקים לדבר עם הקב"ה מתוך המציאות הזאת, עיקר הגאולה האחרונה תלוייה בתפילות האלה, זה נקרא תפילה לעני ואין עני אלא מן הדעת הכוונה

לעילוי נשמת סבתנו היקרה והאהובה

שולמית סלמה בת רבי יוסף וגמאר ת.נ.צ.ב.ה.

שאינם בא בקטנות ובצמצום מאוד גדול ובכל אופן הוא מתחזק ומתפלל ומתבודד...

כל ימי חייו בעל יסורים מאוד גדול!

היו צדיקים שהיו מקבלים על עצמם יסורים וזה היה גם לכפר על עוונות של כלל ישראל וזה גם היה מבטל אצלם כל נקודה של יישות וגאוה עד שהם היו זוכים לבטל את עצמם כ"כ עד שהם היו נכללים באין-סוף, הכוונה שאין להם כבר שום רצון מצד עצמם והם לגמרי בחינת האור של הקב"ה בעצמו - זה העבודה של הבעל תפילה. כתוב בספרים הקדושים שמשנה רבינו קיבל על עצמו יסורים נוראיים וגם משיח בן-דוד מקבל על עצמו יסורים. הגמרא אומרת שמשח בן-דוד נמצא בין המצורעים בפיתחה של רומי, אנחנו לא יודעים בדיוק מה הכוונה אבל אם היינו יודעים מה עובר עליו היינו מתפללים עליו הרבה על כל מה שעובר עליו. בתקופת התנאים היתה התגלות התורה בעמ"י ובתקופה הזאת התגלו השורשים של כל הדורות האחרונים ואנחנו יכולים לראות את העבודה של חלק מהתנאים שהעבודה שלהם היתה להזדכך ולהיות נכללים בהקב"ה, איזה יסורים הם היו מקבלים על עצמם, הראשון שאנחנו יודעים עליו זה ר' עקיבא שכל ימי חייו היה בעל יסורים מאוד גדול

מאלול עד יוה"כ במסרקות של ברזל

רבי עקיבא היה בעל תשובה וכן למשפחת גרים ובגיל ארבעים הוא הלך ללמוד תורה, הוא היה בעל יסורים מאוד גדולים וכל העבודה שלו בתוך היסורים היתה

להתחבר עם הקב"ה והוא תמיד אמר 'כל דעביד רחמנא לטב עביד' - ר' עקיבא מת בייסורים מאוד גדולים כאשר סרקו את בשרו במסרקות של ברזל ואומר הבן איש חי על הגמרא במסכת ברכות שמחודש אלול ועד יום הכיפורים בכל יום היו סורקים את גופו במסרקות של ברזל ובכל יום הוא היה מרגיש צער של מיתה נוראית והוא חשב שעכשיו הוא כבר מת, כך כתב הבן איש חי - כל זה למה? כי ר' עקיבא ביקש את היסורים האלה גם בשביל המדרגה שלו וגם בשביל כלל עמ"י עד סוף כל הדורות. הפטירה של הצדיק שמוסר את הנפש שלו בכזאת מסירות נפש בשביל עם ישראל מאירה בנו עד סוף כל הדורות

בהאי חיבורא יפקון מגלותא

המסירות נפש של ר' עקיבא היתה לקדש שם-שמיים במקום כ"כ נורא. אח"כ היו עוד תלמידים של ר' עקיבא שהלכו בדרך הזאת עד שהגיע התלמיד שהאיר את כל התורה בעולם, ר' שמעון בר-יוחאי. ר' שמעון היה מהצדיקים שקיבל על עצמו יסורים בשביל להאיר את התורה בכל עמ"י. כולנו יודעים שרשב"י היה במערה 13 שנה אבל מה הוא ור' אלעזר עברו במערה אנחנו לא יודעים שעכשיו עשינו פעולה שהיא לנצח נצחים, אנחנו לא יכולים אפילו לחשוב מה זה נצח נצחים. היצר הרע מרדים אותנו ומשכיח אותנו וזה מה שהיה עושה הבעל תפילה שהיה עוסק לעורר את העולם בתכלית האמתית והיה מוציא אותם מחוץ ליישוב. אז מה זה מחוץ ליישוב? התכלית זה לאכול עוד סעודה טובה?

הצדיקים הגדולים גרים בתוך היישוב

אנחנו צריכים לדעת שהתפילה שלנו הופכת את כל העולמות רק שאנחנו לא רואים את זה בגלל שזה נקרא עלמא דאתכסיא, בפרט אם אנחנו זוכים להתפלל בניגונים שזה ממשיך חסדים ורחמים. החפץ חיים כותב שאילו היינו יודעים כמה גזירות וכמה צרות אדם חוסך מעצמו אילו הוא היה עומד בתוך ביתו ונוהג לדבר עם הקב"ה. הצדיק רוצה להאיר בתוכנו את הנקודה הזאת ואת הכוח הגדול שיש לנו בידיים והיצר הרע כנגד זה מרדים אותנו - כמה תורות וכמה אורות וכמה תיקונים רבינו הוריד לעולם רק בשביל שאנחנו קצת נתחזק בתפילה, רבינו אמר שכל התורות שלו זה רק בשביל שעוד יהודי ידבר עם הקב"ה. אומר רבינו האר"י הקדוש שעיקר התיקון של הדורות בכלליות ובפרטיות זה ע"י ההתחזקות שלנו בדיבורים פשוטים עם הקב"ה, זה נקודה ראשונה. הדבר השני זה שרבינו אומר שלבעל תפילה היה מקום מחוץ ליישוב והוא היה נכנס ליישוב ומדבר עם בני-אדם המתכלית, שהתכלית זה רק להתקרב להשם יתברך בשירות ותושבחות, ואם האדם היה מסכים איתו הוא היה מתחבר איתו ולוקח אותו למקום שלו מחוץ ליישוב. מה הכוונה מחוץ ליישוב? הרי אם אנחנו מתסכלים על הצדיקים הגדולים הם היו גרים בתוך היישוב...

חדפים אחרי הבלים ודמיונות

בברסלב תמיד היו אומרים שהכוונה של רבינו שאמר שהבעל תפילה היה מוציא את אנשיו מחוץ ליישוב, זה לא בגשמיות אלא הכוונה בדעת. הצדיק רוצה להכניס בנו דעת שנקראת 'חוץ ליישוב'. יש דעת בתוך היישוב ויש דעת מחוץ ליישוב, כל העניין של הצדיק זה לקחת אותנו למקום של דעת מחוץ ליישוב. אדם שלא מקורב לצדיק כל הזמן הולך וחושב: איך אני משיג יותר ממון ואיך אני משיג את התאוה הזאת, אם הוא קצת יותר רוחני הוא מחפש כבוד וגאוה - זה נקרא הדעת של היישוב. רבינו אומר שרוב העולם רודפים אחרי הבלים ודמיונות, ועוד אומר רבינו שמה שהעולם רחוקים מהשם יתברך זה מחמת שאין להם יישוב הדעת. היצר הרע כ"כ מבלבל אותנו ומסתיר את האמת מחמת שאין לנו יישוב הדעת

כמה דקות עם התפילין..

הצדיק מאיר בתוכנו לראות בעצם את המציאות האמתית של העולם. יש שיחה מאוד ידועה מהגאון מוילנא שאמר ששווה לאדם לבוא לעולם הזה שמונים שנה בשביל שיניח פעם אחת תפילין - אנחנו לא מבינים מה זה להניח תפילין. אדם מניח בבוקר כמה דקות תפילין ומתפלל עם זה שחרית ואנחנו לא יודעים שעכשיו עשינו פעולה שהיא לנצח נצחים, אנחנו לא יכולים אפילו לחשוב מה זה נצח נצחים. היצר הרע מרדים אותנו ומשכיח אותנו וזה מה שהיה עושה הבעל תפילה שהיה עוסק לעורר את העולם בתכלית האמתית והיה מוציא אותם מחוץ ליישוב. אז מה זה מחוץ ליישוב?

התכלית זה לאכול עוד סעודה טובה?

היישוב זה רדיפת העולם הזה כל אחד לפי בחינתו: יש אנשים שכל התכלית שלהם זה לאכול עוד איזה סעודה טובה, הם חיים מסעודה לסעודה. יש כאלה שיש להם יותר נטייה לכבוד, גאוה וכן הלאה - כל זה נקרא בתוך היישוב. מחוץ ליישוב זה שאדם הולך ומחפש את הדרכים איך אני מתחבר ומתקרב להקב"ה, אם זה ע"י תפילה, התבודדות או שיחת חברים. אדם רק אומר תיקון הכללי על הציון של רבינו ורבינו כבר מתחיל לעורר בנו את התכלית האמתית. כל תכלית הבריאה זה שאדם יחפש מתוך המציאות הזאת ומתוך ההסתרה הזאת את הקב"ה. איך הצדיק יכול לעורר אותנו בתוך המציאות שלנו? כדי שהצדיק יוכל להאיר בנו את האור הזה להיות בחינת הבעל תפילה, יש לו מלחמות מאוד גדולות כי היצר הרע נלחם נגדו במלחמות עצמות ונוראיות והצדיקים חייבים לקבל על עצמם יסורים מאוד

13 טנה של יסורים? אשרינו שזכינו

הגמרא מספרת שכאשר רשב"י יצא מהמערה הוא פגש את ר' פנחס בן-יאיר שהיה חותנו (אבא שלא אשתו). רשב"י ור' אלעזר למדו 13 שנה קבורים בתוך החול, הם קיימו את מה שכתוב 'אדם כי ימות באהל' כפשוטו. כשר' פנחס בן-יאיר ראה את העור של רשב"י הוא התחיל לבכות. רשב"י שאל אותו: למה אתה בוכה? אמר לו ר' פנחס: אוי לי שראיתך כך, אני לא יכול לעמוד בזה. אמר לו רשב"י: אשרייך שראיתני בכך, זה זכות. אשרינו שזכינו להגיע לזה. כתוב בספרים הקדושים שמכאן מדייקים דיוק נפלא: איך רשב"י רואה את כל השלוש עשרה שנה יסורים במערה? אשרינו שזכינו. הגמרא מספרת שר' שמעון בר-יוחאי היה מקשה על ר' פנחס

הפצה חובקת עולם של הרב"ג צופר ארז שליט"א 02-650-29-29 לקבלת העלון במייל: Orhadaat148@gmail.com

OPEREREZ.CO.IL

קושייה ור' פנחס מתוך לו שתיים עשרה תירושים על כל קושייה שרשב"י היה מקשה.

הסיפורים בגמרא זה סודות גדולים

כאשר ר' שמעון יצא מהמערה זה כבר התחלף, ר' פנחס בן יאיר מקשה על ר' שמעון בר-יוחאי. הגמרא מספרת שעל כל קושייה שר' פנחס היה מקשה על רשב"י, רשב"י היה מתרץ לו 24 תירושים - זה התחלף ומשתים עשרה תירושים זה הפך לעשרים וארבע תירושים. העניין הזה של 24 תירושים מופיע בעוד מקום בגמרא. הגמרא במסכת בבא מציעא מספרת שר' יוחנן היה לומד עם ר' שמעון בן לקיש (ריש לקיש). ר' יוחנן רק היה אומר דבר תורה וריש לקיש היה מקשה עליו 24 קושיות ור' יוחנן היה מתרץ לו 24 תירושים ומתוך כך התורה מתגלית בעולם. יש פה שאלה: למה הגמרא תופסת את המספר הזה 24? כל פעם היה להם 24 קושיות ותירושים? אולי זה ממוצע? מה זה 24? צריך לדעת שהסיפורים בגמרא זה הסודות הכי גדולים, יש בזה סודות יותר מהקבלה. כתוב שיש פשט התורה ויש את סודות התורה וזה נמשך מסוד הכתר העליון. אומר רבינו האר"י הקדוש שכאשר אדם לומד חומש, נביא, משנה או גמרא, בזה הוא עושה הרבה דברים ואחד מהדברים זה נקרא שהוא מקשט את הכלה.

לימוד התורה עושה קישוטים לכלה

יש כזה דבר שנקרא 'קישוטי כלה', הכלה זה השכינה. אדם לומד תורה אז הוא עושה קישוטים לכלה. אם רק אדם מכוון קצת לשם-שמיים הוא זוכה לקשט את הכלה.

אומר רבינו האר"י שאם אדם זוכה ללמוד את סודות התורה הוא זוכה לעשות לכלה 24 קישוטים, זה תורה מסוד הכתר העליון וכאשר רשב"י יצא מהמערה הוא כבר זכה לתרץ על קושייה של ר' פנחס בן-יאיר 24 תירושים, הכוונה שהוא כבר היה ממשך לו גילויים של התורה מהכתר העליון - זה היה רשב"י, ר' פנחס בן-יאיר, ר' יוחנן וריש לקיש, למה הם זכו? רשב"י זכה בזכות הייסורים. ר' יוחנן וריש לקיש זכו לזה כי ריש לקיש היה בעל תשובה, הוא היה ראש השודדים אז כל מי שמכיר קצת שודדים או גנבים שיגיד להם: אם אתם תלמדו תורה אתם מיד תעשו 24 קישוטי כלה. בגלל שריש לקיש היה בעל תשובה, בזכותו זכה ר' יוחנן להמשיך תורה של 24 קישוטי כלה.

24 ספרים בליל שבועות

בכלליות כל אחד יכול לעשות עשרים וארבע קישוטי כלה בליל שבועות. שבועות זה לילה שנקרא בסוד הכתר, כל התיקון שלנו בליל שבועות זה לתקן את הכתר העליון, לכן חלק מהתיקון של ליל שבועות זה ללמוד 24 ספרים שזה כנגד 24 קישוטי כלה. אז כל מי שזוכה להיות ער בליל שבועות ולהגיד את מה שכתוב בתיקון שידע שביליל שבועות זוכים לתקן את הכתר העליון ואח"כ כשטובלים במקווה לפני עלות-השחר, אנחנו זוכים בטבילה הזאת להשלים בבת-אחת את כל הכתרים, אנחנו לא יודעים בדיוק מה זה אבל אנחנו ממשיכים אור מכל הכתרים שיש בכל העולמות, זה פלא גדול, זה מקווה טהרה של מתן תורה. כתוב בספרים הקדושים שאף יום בשנה לא זוכים להגיע למקום כזה גבוה כמו בשבועות, זה יותר גבוה משבת, אבל בגלל זה היום של מתן תורה אז לכבוד מתן תורה הקב"ה מאיר באותו יום את כל הכתרים.

דינים קשים יורדים? ננסים למערה

רשב"י זכה להאיר את העשרים וארבע קישוטי כלה לכן הוא גם זכה לכתוב את הזוהר הקדוש. הגמרא מספרת איך הוא הגיע לכל זה: מלכות רומי גזרה מיתה על רשב"י ועל ר' אלעזר בנו, בהתחלה ר' שמעון התחבא בבית המדרש ואז הוא אמר לבנו: אני רואה שהגזירה הולכת ומתחזקת ומחפשים אחרינו, עכשיו נעזב את הכל ונתחבא במקום שאף אחד לא ידע, אפילו לא אימא, כי אם הרומאים יתפסו אותה ויענו אותה היא תגלה איפה אנחנו מסתתרים. הגמרא אומרת שהתחזקה הגזירה לכן הם ברחו למערה, צריך לדעת שגם כפשוטו התחזקה הגזירה וגם שדינים

קשים יורדים לעולם לכן הם קיבלו על עצמם את הגלות להכנס למערה וללמוד תורה

משה רבינו, אליהו הנביא ורשב"י וכו'

רשב"י ור' אלעזר נכנסו למערה כדי להמתיק את הדינים ואת הגזירות מעל עמ"י בכוח לימוד התורה. כתוב בספרים הקדושים ('מגלה עמוקות' המהר"ל מפראג) שהמערה שבה הם הסתתרו זאת היתה מערת צורים (נקרת הצור), וזאת המערה שבה משה רבינו היה כאשר הקב"ה גילה לו את ה"ג"ג מידות של רחמים. במקום הזה היה משה רבינו, אח"כ אליהו הנביא ברח לשם ואח"כ רשב"י ור' אלעזר בנו. אנחנו יודעים שנקרת הצור זה במדבר סיני, אז לא בהכרח שרשב"י ור' אלעזר גלו עד למדבר סיני, הכוונה שהם היו באותה בחינה של קדושה שהיתה אצל משה רבינו. הגמרא מספרת שכשהם הגיעו למערה נעשה להם נס ונברא להם עץ חרוב ונברא להם מעיין-מים. רשב"י ור' אלעזר ראו את הגלות, הדור שלהם היה אחרי חורבן בית המקדש והם ראו את הגלות הגדולה שעמ"י יורד אליה, הם נכנסו לתוך המערה כדי לתקן את עץ החרוב, הכוונה שהם הלכו לתקן את חורבן העולם.

עץ חרוב מרמז על עניין חורבן העולם

עץ החרוב מרמז על עניין החורבן וגם חרוב זה גימטריה 216 וזה יוצא גם גבורה. הם נכנסו למערה כדי לתקן את כל הגבורות ואת כל הדינים שירדו לעולם. הם התחילו ללמוד תורה כדי להגיע לעין-המים, הכוונה שהם רצו להגיע לשורש התורה. עין

המים זה המקום שמשם התורה מתחילה להאיר. הם התפשטו מהבגדים ולמדו 13 שנה תורה בתוך החול, רק אדם אחד למד תורה בלי בגדים וזה אדם הראשון לפני החטא, לכן כתוב בספרים הקדושים שרשב"י ור' אלעזר הגיעו למדרגת אדם הראשון שלפני החטא לכן הם היו צריכים ללמוד תורה בלי בגדים. כל התורה שאנחנו לומדים זה תורה עם לבושים והסתרות. אחרי החטא הקב"ה ברא לאדם הראשון את העור, הכוונה לגוף גשמי. לפני החטא היה לאדם הראשון גוף רוחני ואז היה לו כותנות-אור, הבגדים לפני החטא היו אור-רוחני, אחרי החטא הקב"ה ברא לאדם הראשון ולחווה כותנות-עור, הכוונה שהם ירדו ממצאיאות רוחנית מאוד גבוהה למציאות גשמית.

ספר התורה של ר' מאיר

לפני החטא לא היה יצר הרע אז למדו תורה בלי לבושים גם כפשוטו כי הגוף היה אור ולא היה בדבר הזה שום יצר הרע. הצדיקים הגדולים תמיד רצו להגיע לשורש של התורה שהיתה לאדם הראשון, זה נקרא תורה של האצילות זה תורה שמישיח צדקנו יגלה לנו וזה נקרא תורה בלי לבושים. אדם הראשון זכה ללמוד את התורה הזאת בלי לבושים והתנאים רצו להגיע לתורה הזאת, אנחנו יודעים שגם ר' מאיר הגיע לתורה הזאת, הוא היה סופר ובספר תורה של ר' מאיר כתוב כותנות-אור עם האות 'אלף' - ר' מאיר השיג את התורה של הכותנות-אור, זה כל ההשגחה, כל השכל וכל האור של התורה שהיתה לפני החטא ורבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו הגיעו למדרגה הזאת והם אף זכו לגלות ולהאיר לכל הדורות את מה שהם קיבלו במערה.

מעכשיו אתה לא יוסי אלא אתה ר' יוסי

הגמרא במסכת בבא מציעא מספרת לנו על הנכד של ר' שמעון בר-יוחאי שהיה השבאבניק מספר 1 בעיר, הגמרא מספרת שהוא היה שבאבניק רציני. יום אחד ר' יהודה הנשיא הגיע לשם והוא ראה אותו, אז הוא לא התחיל לצעוק עליו או לריב איתו. ר' יהודה הנשיא שם את 2 ידיו על ראשו של יוסי (הבן של ר' אלעזר והנכד של ר' שמעון) ואמר לו: אני מסמיך אותך להיות רבי, מעכשיו אתה לא יוסי אלא ר' יוסי. הגמרא מספרת שבכוח הברכה הזאת הבחור הזה זכה לא רק לחזור בתשובה אלא הוא זכה להיות מגדולי הדור בתורה - כתוב בספרים שר' יהודה הנשיא שם את ידיו על ראשו של יוסי ואמר לו מעכשיו אתה ר' יוסי, כי הצדיק קורא לנשמה שלנו.

לתרומות והקדשות: 0525-395-985

להצלת: שלמה בן ראובן, יהודית בת שלומית, יצחק בן מסעודה, אביבה בת אסתר, גל יונתן בן אביבה, הילה בת מרים, רון בן אביבה, ליאור בת אביבה, יוסף-חיים יונתן בן שמחה, יוכבד בת רחל, נתן בן אסתר וב"ב, אוריאל ושרה עמרם, דביר-אהרון בן אילת, אהרון בן חנה, אהובת שירה בת ציונה, אדל בת אורלי, דוד בן אורלי, שיראל בת סיגלית, סיגלית בת רבקה, אורטל בת שולמית, דבורה בת פני-פרחיה, יונתן בן עדנה, אביעד בן כוכבה, אלזי בת חביבה, הראל בן אליז, עוז בן חנה, לחנה בת נדיה, מירי מרים בת ניקול, בת-שבע בת ניקול, בת-שבע בת מימיה, שמואל-אליעזר בן עדי, שלומית בת נדרה ויוסף, אלעזר בן נטעיה, אור בן אליז, דניאל בן מירה.

לרפואת: יונה בת בנייה, שמחה בת זינה, זהביה בת שרה, יוסף בן כרמלה, אודט בת מזל, רפאל נחשון בן ברכה, אהרון בן סעדה, אדל בת אורלי, אורלי בת שרה, כרמלה בת מרים, עוזיאל בן פשיירא, שרונה בת שרה, הרב יוסף נתניאל בן שרה, אסתר בת רחל, תמר-פרידה בת סוזן-רחל, חיה-רחל, חיה-רחל בת עטיה, מסעודה קצב בת חוה, יצחק בן מסעודה, יעקב בן אביבה, שלומית בת נדרה ויוסף, מירב בת רחל, תמר דבורה בת יעל, יוסף ניב בן מרים, כוכבה בת מרים שוקת, אסנת יהודית בת עדנה, הרב שלום ארוש בן ימנה, עדנה בת שרה.

לעילוי נשמת: ראובן בן סאלם, ר' יעקב מורי בן סעיד, סבתא שולמית סלמה בת ר' יוסף וגמאר, נחמן בן ר' יעקב, לבני בן ר' יעקב, נחום בן ר' יעקב, חיים בן ר' יעקב, שלום בן אורה, לוי שאלתיאל בן שלום, יוסף-חיים בן אברהם, רפאל בן עובדיה חבני, מתתיהו בן רחל, אפרים בן מנחם דב, מרים בת אירן, משה בן פסח, שרה בת ישראל אלטר, הרב ישעיהו בן מזל, שירת-מרים בת שני ורן, שמואל בן יחיא ושרה, שלמה בן בנייה, שרה בת לאה, מזל בת אסתר, יחיא סמי בן לאה, בנימין בן לאה, בועז בן רומיה, ארז בן דליה, ישראל בן יעקב גלס, אסתר בת רבקה, משה בן רחל, שמעון בן רחל, נדרה בת גורזיה, יעקב בן פרחיה, יוסיים בן חפסיבה, משה דמותי בן שמחה, אברהם בן לאה, שלמה אליהו בן אסתר, חיים בן רחל, תמר בת שרה, מרטה בת רבקה ויה, שושנה פרחי בת חוה, אברהם פרחי בן חוה, שושנה בת לאה, מרים בת ציפורה, אברהם בן שמחה, ישראל בן אביבה, אדריאן בן רומיה, תנאל חן בן אוריאל, אברהם בן נעמה, שוליקה בת מסעודה, יפת בן מלכה, מ"ה קדושי-מרון בתוכם משה-שמחה בן שושנה, יוסף עוזרי בן סעיד וחוממה, אילנה דליה בת טובה, טובה בת כחילה, ר' שמעון הכהן בן הגאון ר' יחיאל פישל, מרת רבקה-מרים בת ה"ר שלמה, שירן בת מרגלית ויוסף, ישראל בן מרגלית, אדל בת גמילה, עזרא בן חלווה, דוד בן מרים, סעדה בת שוליקה, יצחק בן לאה, נחשון בן ברכה, לירז בת רחל, אודל בת אילנה, יעל טוהר בת נוגה, סרה ה"ד בן לירן והילה, נאג"י בן ירדנה ורעייתו גל נאוהה בת אסתר ה"ד, אליה בן חבבה, אילנה בת שרה בסרסה, תקווה בת ורדה, יונה אברהם בן רחל, שלום מלול בן עישה, יוסף בן שמעון, אביצין בן מלכה, שרונה בת חיים, מירה בת נדרה, יהושע בן עיישה, דינה (יהודה) בת שרה, רבקה בת מלכה, שלמה בן אסתר, טויה בת ג'ורג'יה, שמעון בן ג'ורג'יה, דוד בן סימי וכן לעילוי נשמת מרת תחיה בת ברכה ע"ה.

לעילוי נשמת נאג' עבדו בן ירדנה ורעייתו גל נאוהה בת אסתר השם יקום דם !!! אור הדעת | אחרי מות- קדושים 3

מטווה את עצמו לרשעים שבגיהנום

הגמרא מספרת שרשב"י ור' אלעזר היו 12 שנה במערה וכל יום היה בא אליהו הנביא ומלמד אותם תורה, הם למדו את התורה של האצילות והם כבר לא היו מבני-העולם, הם כבר היו למעלה ממדרגת המלאכים. הגמרא אומרת שהם יצאו מהמערה ופתאום הם ראו אנשים, לא אנשים שעוברים עבירות אלא אנשים שעובדים ביושר, הם לא הבינו איך יהודי יכול לעבוד, הם ראו את הקב"ה עין-בעין אז הם לא מבינים איך אפשר לחרוש או לזרוע את השדה, תרוץ להרים ותתבודד - הם יצאו עם קדושה כזאת נוראית והגמרא אומרת שבכל מקום שנתנו עיניהם בו הם היו שורפים אותו, הם התחילו לשרוף את העולם מהקדושה שלהם - יצאה בת-קול ואמרה: לשרוף עולמי יצאתם? תחזרו חזרה למערה. הם חזרו לעוד שנה במערה, צריך לשים לב, הם היו 12 שנה במערה בגלל שהם ברחו במערה והשנה האחרונה שהם היו במערה זה בגלל שהקב"ה גזר עליהם. השנה השלוש עשרה שונה במהותה משתיים עשרה השנים. בהתחלה הם נכנסו למערה בגלל הגזירה של מלכות רומי, עכשיו הקב"ה גזר עליהם. אחרי השנה הזאת במערה רשב"י אמר לר' אלעזר: משפט הרשעים בגיהנום 12 חודש, ברוך השם אנחנו כמו הרשעים בגיהנום. מיד יצאה בת-קול ואמרה: עכשיו אתם יכולים לצאת מהמערה. מדוע? כי אם רשב"י משווה את עצמו לרשעים שבגיהנום אז הוא הגיע כזאת שפלות וכזאת ענווה ועכשיו אתה כבר יכול לצאת מהמערה, בשנה הזאת ר' שמעון בר-יוחאי עלה לסוד הכתר העליון.

עדיין עם כל המרץ והדמים תוססים

12 שנה רשב"י היה הקדוש הכי גדול בעולם, הגמרא אומרת שהוא שורף כל מקום אבל בשנה השלוש עשרה הוא עלה למקום שנקרא 'ארץ אפיים', הכוונה שהוא נמצא בקדושה הגדולה הזאת והוא מרחם על העולם, הוא כבר לא שורף את העולם, עם כמה שהוא רואה את הקב"ה עין-בעין ועם כמה שהוא בוער להקב"ה, עם כל זה הוא כבר יכול לרחם על העולם, הוא לא בא בדינים והקפדות על העולם. מספרת הגמרא שעכשיו כשהם יצאו מהמערה אז כל מקום שהיה מכה ר' אלעזר, ר' שמעון היה מרפא - כתוב במפרשים שהם צריכים להגיע למקום של הרחמים הגדולים ואם אדם זוכה ללמוד תורה ולהתקרב לצדיק אז ככל שהוא מתבגר הוא זוכה לעלות לסוד הכתר העליון, אז לבחורים צעירים יותר קשה לעלות למקום הזה, הם עדיין עם כל המרץ והדמים תוססים אז קשה להם להגיע למקום של הרחמים הגדולים..

אחד כנגד שמור ואחד כנגד זכור

לאנשים מבוגרים יותר קל לעלות לכתר העליון לכן רבי שמעון בר-יוחאי כבר זכה להגיע למדרגה הזאת, רבי אלעזר עדיין לא זכה. הגמרא אומרת שר' אלעזר היה עדיין מכה ור' שמעון מרפא. מסופר שיום שישי אחד הם ראו את הסבא ההוא שרץ לפני כניסת השבת עם שתי אגודות של הדסים, אמרו לו: למה אתה מחזיק שתי אגודות של הדסים? אמר להם: אחד כנגד שמור ואחד כנגד זכור. כששמעו זאת אמר רשב"י לבנו: תראה כמה חביבות המצוות על עם ישראל. הגמרא אומרת שאז התיישבה דעתו של ר' אלעזר, הכוונה שאז ר' אלעזר זכה ועלה למדרגה של רשב"י, הוא זכה לעלות לסוד הכתר העליון ולהיכלל בארץ אפיים.

יהי רצון
שנזכה...
שבת שלום
ומבורך!

למה הנחש לא נתן להכניס את ר' יוסי?

ר' יהודה הנשיא זה כמו הבעל תפילה, הוא עורר את הבחור והזכיר לו מי הוא באמת. ר' צדוק הכהן מלובלין אומר שר' יהודה הנשיא הזכיר לר' יוסי איזה נשמה יש לו בתוכו ומכוח הברכה הזאת ומזה שהוא הסמיך אותו להיות רבי הוא זכה להיות מגדולי הדור. הגמרא מספרת שכאשר ר' יוסי הנכד של רשב"י נפטר, לקחו אותו כדי לקבור אותו במירון יחד עם ר' אלעזר ור' שמעון, כשהם הגיעו לשם היה שם נחש גדול שכיסה את הפתח של המערה ולא נתן להכניס את ר' יוסי לשם. אז מי שהיה שם אמר שהנחש לא נתן להם להכניס את ר' יוסי בגלל שר' יוסי לא גדול כמו רשב"י ור' אלעזר לכן אין לו זכות להיקבר שם. הגמרא מספרת שיצאה בת-קול ואמרה: לא מפני שהוא לא גדול כמותם, אלא שהוא לא עבר את הייסורים של המערה לכן הוא לא יכול להיות במחיצתם של ר' שמעון ור' אלעזר. כתוב בספרים שהקב"ה עשה את זה דווקא ע"י נחש מכיוון שר' שמעון בר-יוחאי מת בעטיו של הנחש הקדמוני, לא היה לו שום נקודה, שום חטא ושום עוון, הוא מת רק בגלל שיש גזירה: מעפר אתה ואל עפר תשוב. מצד עצמו רשב"י לא היה חייב לכן היה נחש סביב למערה שלו להגיד לנו שרשב"י מת בעטיו של נחש.

רשב"י יכול לפטור את העולם מהדין

בזכות כל הייסורים האלה שרשב"י עבר במערה בזכות זה הוא ביטל לגמרי את עצמו ועכשיו הוא הצינור להאיר לנשמות ישראל עד הגאולה. היום ברוך השם רואים את זה איך אדם נוסע לרשב"י ולפעמים מגיעים עיפים או מצומצמים, רק אדם נכנס לחצר של ר' שמעון בר-יוחאי והוא מרגיש שהוא נמצא בגן-עדן, פתאום הוא מרגיש כזאת חיות וכזאת התעוררות - כל זה ר' שמעון זכה להאיר בנו בגלל הייסורים הגדולים. הגמרא במסכת סוכה אומרת שרשב"י אמר: יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה, ואילמלי אלעזר בני עימי, מיום שנברא העולם ועד עכשיו - צריך להבין מה הכוונה שרשב"י יכול לפטור את העולם מן הדין, בפשטות הכי גדולה רשב"י היה במדרגה כזאת שהוא יכול ללכת ולהגיד להקב"ה: לא מתאים לי עולם עם יצר הרע, עם עונשים ועם גיהנום, תן לי את המפתחות ואני אשחט את היצר הרע, נסגור את הגיהנום ואז כבר מתחיל העולם של הגאולה. אבל מפרשי הגמרא אומרים שרשב"י אמר: דיו לעבד להיות כקונו. הקב"ה רוצה שיהיה בחירה, ניסיונות וקשיים? אני לא מתערב לו. הגמרא אומרת שר' שמעון יכול לבטל את הדין אבל הוא מעדיף שלא לבטל, אומר ר' נתן: אתה יכול לבטל את הדין אבל לא ביטלת, אז בשביל מה הגמרא מספרת לנו את הסיפור הזה?

הצדיק הופך את כל סדרי הבריאה

איזה לימוד יש לנו פה? מסביר ר' נתן שהגמרא גילתה לנו פה סוד מאוד גדול: היום כשאנחנו באים לרשב"י ואומרים תיקון הכללי וחוזרים בתשובה ורוקדים ומתעוררים, רשב"י פוטר אותנו מן הדין. מי שבא לרשב"י הוא פוטר אותו מהדין. שמעתי מהרב ברלנד שליט"א ומעוד צדיקים שהספירה של ל"ג בעומר זה נקרא הוד שבהוד, שזה הקטנות שבקטנות. כל יום שמאיר הוד זה יום של קטנות והיום הזה זה הקטנות שבקטנות, זה שיא הקטנות אבל בגלל שזה יום הפטירה של רשב"י הוא עולה למעלה ואומר להקב"ה: עכשיו תאיר אור גדול, הוא הופך את הקטנות שבקטנות להיות לגדלות, הצדיק הופך את כל סדרי הבריאה..

פיות ההתחדשות

העצות לצדיק

ב

יצאה מתאוות ע"י הרצונות והפסופים

כשמשנה רבנו שבר את לוחות הברית הראשונים, הוא גרם לכל העולם ירידות רוחניות גדולות. אלו היינו מקבלים את הלוחות הראשונים, דרך תקון העולם היתה שונה לגמרי, מעליה לעליה" זו מציאות של אור שאנחנו בכלל לא יכולים לתפס. אבל אחרי השבירה נוצרה דרך הנהגה של שבירות, וזה תקון דרך ירידות ונפילות בבורות, ובפרט בדורות האחרונים. ככל שהנשמות שמגיעות לעולם קשורות יותר בנשמת המשיח, הן תצטרכנה לעבר ירידות עצומות יותר, זהו

הכרח בתקון של לפני הגאולה.

הצדיק בחינת משה רבנו שפך את הבור, עומד על שפת הבור ומושיט לנו יד ועזרה. הפנה למשה רבנו ולכל הצדיקים בחינת נשמתו, שהם: רבי שמעון בר יוחאי, האר"י הקדוש, הבצ"ש"ט, ור' נחמן. "בור" בתורה עמקו עשרה טפחים, אלו עשר מדרגות של טמאה, עמק כל תאוות העולם הזה. כשהאדם נופל לשם כבר אין מציאות מצד עצמו שיצא משם, גם אם הוא מקבל הארה רוחנית, קשה לו מאד לצאת מתאוה, זהו כח בנפש שאדם לא יכול לעשות לעמיתו שום תנועה. נאמר בפרשת משפטים: "בעל הבור ישלם

לבעליו כסף" (שמות כ"א ל"ד), צדיק האמת שפך את הבור ישלם כסף. ומהו הכסף? כסופים. אלו הרצונות שהצדיק מאיר לנשמות שנפלו, בכדי שיוכלו לשוב ולהתקרב, אחרת מצד הטבע לעולם לא יצאו משם. ולמה הצדיק מאיר דוקא את ה"רצון"? כבר בארנו שעקר התקון הוא רצון, כי מה שמניע את הבריאה פלה זה הרצון. ברגע שהאדם ירצה את האמת, כבר כל העולם יסתדר למענו שיתמלא רצונו. לכן הצדיק מאיר כסופים - זה הכסף אותו הוא משלם בכל פעם שהאדם מתקשר אתו. בכל התקשרות גדל בנו כח הרצון אל הטוב. וגם אם עובר מצב שהאדם לא מרגיש רצונות, בודאי יצא רק עיני שיקשיך לבקש.

(מתוך ספרי הרה"ג עופר אה שליט"א)

לעילוי נשמת דוד אוהיון
בן סימי ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת אביזן מורי בן מלכה הי"ו
ולעילוי נשמת שרונה בת חיים ת.נ.צ.ב.ה